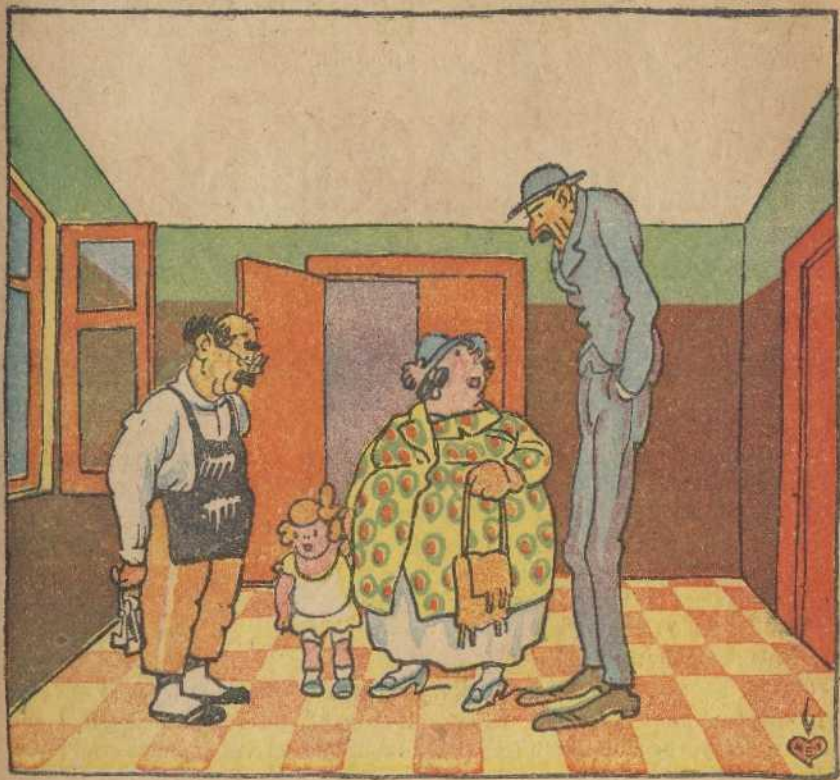

— A nosaltres si que se'ns fa difícil canviar de pis. No tenim posició per llogar principals i com els quarts pisos son tan baixos de sostre el meu marit nó hi cap.

Telefonia sense fils

Els millors llibres editats en totes les llengües sobre aquest nou invent, els podeu consultar en la nostra llibreria, a quin efecte havem muntat una secció especial per a poder servir a tots els nostres clients.

Esperem ens visitarà per a poder-li ensenyar les darreres novetats editades sobre la telefonia i telegrafia sense fils.

Editorial Poliglota Petritxol-8. Barcelona

INTERESSA A TOTHOM

SEGON GRAN CONCURS SABÓ CHIMBO

A tots als Patufistes els interessa:

1.ª Que amb un petit esforç consisteix en retallar els rodolins que manquen per acabar l'Auea d'En Tòfol Esgarrifat o siguin 24, podreu tenir opció als següents importatns premis. *Ningú deu faltar-hi.*

Una formosa màquina Wertheim Ràpida de qualitat extra noble gran luxe de ptes., 557

Cent picadors per la roba

100 Pastilles Sabó Chimbo

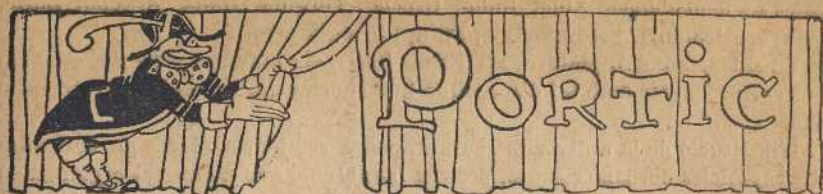
500 Didals de qualitat superior

5 Cinturons per senyoreta molt pràctics, i segurament altres premis

La setmana propera començarà el Gran Concurs. Un xic de paciència i podreu ésser afavorits amb un objecte pràctic sense cotisar-vos cap més esforç que col·leccionar.

Tothom a la feina i a veure qui seran els sortosos

EL SABO CHIMBO ES EL MILLOR SABO

L'universitat surant

Les orientacions de la pedagogia moderna s'adressen, com tothom haurà pogut observar, a fer l'ensenyament eminentment pràctic i experimental.

D'aquí que en oposició als antics sistemes memoristes i dogmàtics, siguin istilats avui en els establiments docents de les nacions més avançades els mètodes d'investigació directa, les pràctiques de laboratori, les lliçons de coses, les projeccions cinematogràfiques, etc., etc.

Els Estats Units, país en el qual, com també és prou sapigut, els moderns sistemes docents s'havien portat fins a les últimes conseqüències en els centres d'ensenyament així públics com privats, acaben d'afermar-se en la capdavantera que que en aquest punt compartien amb Anglaterra i Alemanya, mitjançant l'institució que allí ha estat creada suara d'una universitat surant, que constitueix i seguirà constituint per molt temps a ben segur la darrera paraula del progrés pedagògic.

L'iniciativa del projecte correspon a un grup de benemèrits patricis d'aquell país, els quals han obtingut el concurs de l'Estat i el de moltíssimes institucions culturals americanes.

Ara com ara els promotors han noliejat ja un magnífic trasatlàntic el «Princesa Alicia» de suficient capacitat per transportar 400 estudiants, més el claustre de professors, el personal administratiu, i el material d'ensenyament.

Els cursos en aquesta universitat surant duraran un any complet, en tant el vaixell anirà donant la volta al món.

Mentre el vaixell estigui en ruta, els alumnes rebran els ensenyaments teòrics indispensables en tota disciplina, reservant-se els de caràcter pràctic per als punt d'escala.

Així en cada país que visitin, estudiaran en presència de la seva natura, de la seva organització política, dels seus costums, dels seus monuments, de les seves fàbriques, etc., la geografia, la història, la botànica, l'etnologia, l'economia, la tècnica industrial, etc., etc.

Segons notícies, la primera travessia del trasatlàntic-universitat, farà les

escales següents: Japó, Xina, Índia, Grècia, Turquia, Itàlia, Argèlia, Zuric, Espanya, Alemanya, Escandinàvia, França i Anglaterra.

En el trajecte d'Anglaterra als Estats Units, els alumnes sofriran els examens corresponents amb tal d'acreditar llur suficiència, i merèixer certificació d'ella.

L'institució de la universitat surant, podrà semblar a algú una de tantes extravagàncies nordamericanes, però és indubtable que si ha estat organitzada seriosament, com és de creure, la seva virtualitat i eficiència des del punt de vista pedagògic poden ésser veritablement imponderables.

ABECÈ

De les meves vinyes

La veritat amable

QUI diu les veritats perd les amistats; això tothom ho sap. Però, també és cert que hi ha una manera de dir-les amb la que hom no es dona per molestat, i és degut això a la forma amb què es diuen. El secret d'aquesta fórmula per a dir les veritats el trobaràs en aquest

Conte

Cansada la mentida de córrer món enganyant a tothom, va notar que, de tants enganyys ja no era creguda de ningú. Ni als pobles, ni a les ciutats, ni fins a la Cort del Reino podia prosperar, i tothom l'avorria. Aleshores pensà en retirar-se per una temporada, per a refer-se; puix, es manifestava d'una faisó ben clara, que, per aquells camins no hi havia sortida. En haver passat una temporada en el silenci de la soletat es va refer, i aleshores va concebre un plan ultra pervers. Esguardà a la veritat, i mentre aquesta romania adormida, li va pendre el seu vestuari, i es llençà novament a la conquesta del món. No cal dir el nombre de persones qu va enganyar i seduir: gairebé a tothom. En despertar-se la veritat i veure's sense vestit i del tot nua no senti vergonya, i féu com els altres dies: anar en busca de l'home. Però, aquest va ofendre's en veure-la

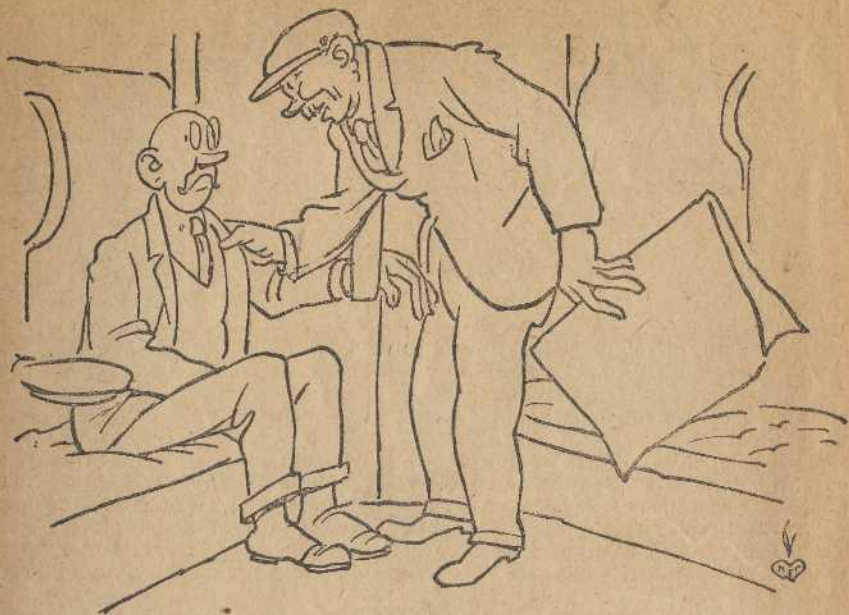
nua, y la dissortada veritat hagué de tornar-se'n al desert avorrida de tots. De cop veié al damunt d'una pedra els vestits de la mentida, i tot mormolant se'ls va posar i tornà envers els homes. Ve't aquí que mentre caminava d'una faisó que ben clarament denotava que entre els homes, al seu jutj no hi trobaria partit, ensopegà amb Isop. Aquest, va veure tot seguit l'aclarament de la veritat; i, gran concixedor del món i dels homes, es va fer la seva guia i el seu protector, i ensenyà a la dissortada a presentar-se als homes somrient i amable, però, amb el vestuari de la mentida. I així nasqué la faula que al home encantà; i així es serveix a l'home la veritat que l'espanta.

Corol·lari primer: No sempre es pot dir la veritat; però, mai no es pot anar contra la veritat.

Corol·lari segon: Que sapigas dir-les les veritats. Cal procedir amb els altres, com vols que els altres procedixin amb tu. Hom pot veure com vol que se li diguin las veritats: del tot?, apuntant-les només? ensanyant-s'hi, amb el pretext de que es diu la pura veritat?

Corol·lari tercer: En pensar dir les veritats, cal que tinguis a la memòria allò que deia Sant Francesc de Sales: «La veritat que no és caritativa prové d'una caritat que no és la veritable.

ARACNE

— Vol venir al vagó restaurant que pendrem alguna cosa?

— No, anant amb tren no acostumo a pendre res; moltes vegades, amb prou feines puc pendre el tren.

DIJOUS, DIJOUS, DIJOUS dia 6 de novembre sortirà el primer número de la més bella Revista

JOVENTUT CATALANA

Portada (tres colors), per Lola Anglada. — Retrat Josep M.ª Folch i Torres. — Conte escalent, per P. Pujol Casademont, il·lustracions de Serra Massana. — Poesies de A. Valls Pujol i d'altres. — Pàgines d'art, Modes, Actualitats gràfiques, etc. — Resenya gràfica de l'obra d'en Josep M.ª Folch i Torres, CAMINA QUE CAMINARÁS, amb el fragment més interessant de l'obra. Pàgina Varia, amb la col·laboració de les signatures novelles de Catalunya

TOTS ELS CATALANSI d'arreu de Catalunya deuen adquirir a les respectives localitats JOVENTUT CATALANA 30 cèntims

Eventualment: les SUBSCRIPCIONS, DIPOSIT GENERAL I TOTA CORRESPONDENCIA:
 Quilasc-Llibreria SIBILLA, Rambla de Sant Josep, (enfrent de can Cuadras) Barcelona

La lleona del Niger

No riguen, ni volgueu comparar la meva gesta per Africa a la del famós Tartarin de Tarascó — digué seriosament el jove enginyer Jordi Corandàl. — Repeteixo que no he matat cap lleó, més ben dit, que no he arribat a disparar contra cap lleó ni crec fer-ho ja en tota la meva vida, però no jutgeu la gent abans de parlar.

Els companys de casino varen cessar de bromejar. El to amb què parlava en Jordi donava a entendre que algun fet important li havia impedit portar avant els propòsits que l'animaven quan va emprendre el seu viatge a l'Àfrica.

Havia promès a cada un dels seus quatre amics íntims un trofeu de cacera. Tots quatre recordaven que en el moment d'embarcar havia dit, amb certa petulància que poc podria o els portaria a cada un una pell de lleó per posar sota la taula del despatx o als peus del llit.

Per això, en tornar del seu viatge a l'Àfrica i presentar-se al Circol per primera vegada, els companys li reclamaven el compliment de la promesa.

— Ja ens portes la pell de lleó? — li havien preguntat, després de les frases amicals de benvinguda.

I quan en Jordi havia respost:

— No; no us porto cap pell de lleó perquè no n'he matat cap, els seus amics esclafiren a riure, comparant-lo tot seguit al famós personatge de Daudet, Tartarin de Tarascó.

Només quan varen veure que en Jordi es posava seriós, i es donaren compte que les seves paraules volien significar que solament un motiu poderós havia sigut causa del seu insuccés en la cacera, varen callar, disposant-se a escoltar les explicacions que el caçador semblava disposat a donar.

— Com vosaltres sabieu molt bé, perquè junts havíem preparat l'itinerari, la finalitat principal del meu viatge era recórrer les vores del riu Niger per a uns estudis d'aprofitament hidràulic.

Sabia que una de les regions que havia d'atravesar era perillosa pel bon nombre de lleons que poblen les selves pròximes al riu. Tenia, doncs, prou motius per creure que, podia oferir-vos quatre pells de lleó com trofeu. No haig pas d'alabar-me d'ésser bon tirador, perquè tots ho sabeu per haver-me vist a l'obra. No era, doncs, aventurat creure que podria complir la promesa.

— Llavors; per què no l'has complert? — li preguntà un dels amics.

— Ara ho sabreu — va fer en Jordi Corandàl, satisfet, ara, de l'atenció amb què els seus companys es disposaven a escoltar-lo.

I, després de beure d'un sol cop més de mig vas de cervesa, començà l'inte-

ressant relat que nosaltres transportem damunt d'aquestes pàgines sota el títol: «La lleona del Níger».

— Ja feia quatre dies que amb els meus guies i portadors seguïem la vora del Níger, sense que en cap ocasió, ni de dia ni de nit, hagués sentit cap bra-mal de fera ni hagués pogut veure petjades sospitoses en la sorra.

Sabia que la millor hora de caçar els lleons era en fer-se nit, quan surten de la selva per anar a abeurar-se en les aigües del riu.

Cada nit m'havia quedat a l'aguait, acompanyat d'un guia, armat jo amb el meu millor fusell i ell també amb una arma meva.

La nit que feia quatre el guia se m'adormí. També jo estava retut de son, però l'afany i l'afusió em feren estar desvetllat.

La cinquena nit, no vaig gosar demanar al guia que es quedés per acompanyar-me durant la nit.

Vaig pensar que, en cas de necessitat ja el cridaria.

Fins a la mitja nit no va haver-hi res de remarcable. Es cert que una vegada em semblà sentir un udol llunyà, però no vaig acabar d'estar-ne cert.

Mitja nit era ja passada quan s'alçà un quart creixent de lluna molt lluminós, gairebé tant com ho és aquí el pleniluni.

Comprendreu ara la meua emoció, una emoció que amb res no és comparable, en veure tot d'una dues bèsties que anaven en direcció de la vora del riu, una empaïtada per l'altra!

De primer no vaig saber què eren aquelles bèsties. Amb l'il·lusió que esperava veure un gros lleó africà, les dues feres em semblaren més aviat de reduïdes proporcions.

Però, tan bon punt arribaren a la vora del riu, allí on el clar de lluna no era destorbat per capombra, vaig poder distingir ben bé el que passava.

Era un lleonet cadell que fugia empaïtat per una pantera.

Tot seguit vaig apuntar vers el grup, prenent per punt de mira el cap de la pantera, i, en el mateix moment que aquesta anava a queixalar el coll del tendre lleonet, vaig disparar amb tal encert que la pantera tocada en mig del frontal, va fer un bot i caigué endarrera, fent un terrible rugit.

En donar-me compte d'això vaig concebir tot de seguida l'idea de quedar-me aquell lleonet viu, i, sense prendre cap precaució, vaig atansar-m'hi.

El lleonet estemordit s'havia quedat ajagut dins d'un clot de sorra, i quan vareig anar per tocar-lo no va fer més que un feble moviment defensiu amb les potes del davant, talment un gos cadell enjogassat.

Però, havent-se'm ocorregut tot d'una el dubte que la pantera podria no estar ben morta, vaig fer les vuit o deu passes que la separaven del lleonet per ben assegurar-me'n.

Després de l'estona que vaig passar examinant la pantera morta i comprovant el bon blanc que havia fet la bala, em vaig girar i em trobo darrera meu mateix una enorme lleona que avençava seguida del lleonet.

La meua sorpresa, millor dit el meu esglai no cal pas ponderar-lo. Tots vossaltres el comprendreu en saber que, per desgràcia m'havia deixat el fusell a terra, a certa distància...

JIM FIT

En el pròxim número es publicarà el segon i últim episodi de «La lleona del Níger», amb el títol: «A tocar de la mort».

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 10 fullat de la tercera part de l'interessant novel·la, d'En Josep M.ª Folch i Torres: **LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI**. Amb

aquest suplement es regala el conte complet «L'oncle d'Amèrica»,

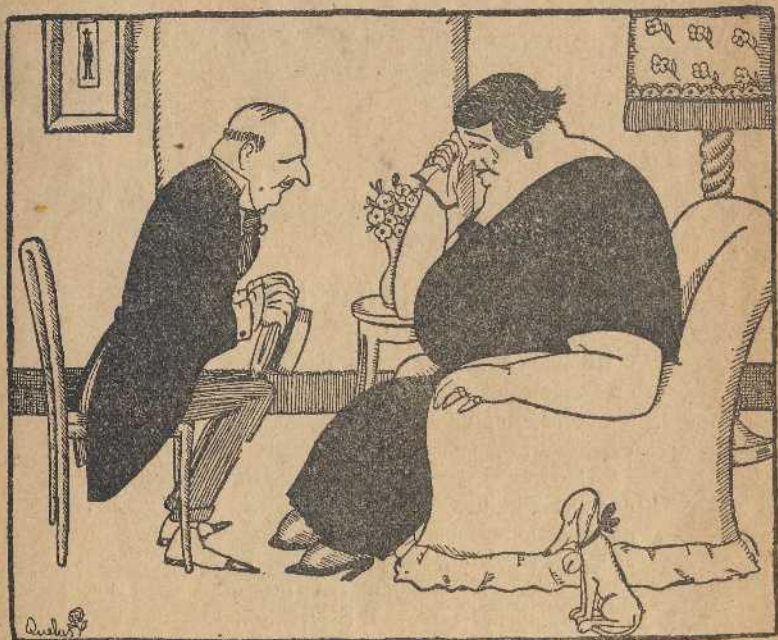
per En Jordi Català

LA VÉRITAT

De matinada, en Vinaixa
caminant un xic de tort
tornava cap a caseta
amb el cervell bon xic moll
tot pensant amb amargura
i una mica de temor
en sa dona, que era fàcil
que li mogués un soroll.
Un vigilant el va veure
i s'hi apropà cautelós
per esbrinar si seria

...l vegada un lladregot.
En veure que era un vigàire,
li digné: On aneu tan xop
en aquesta hora de vespre?
responent el borratxó
després de fer dues esses
i escurar-se fort el coll:
— Vaig, vaig... és dir... vaig... em
[sembla...]
ah, sí! a sentir un sermó!

P. E. P

— Pensi que és un pas que tots l'hem de fer.

— Però... si ell estava d'una manera que no podia donar un pas...

L'elefant, el lloro i la mona

Un elefant, un lloro i una mona
 que, anant pel món, s'havien fet amics,
 tenien per xopluc de sa «persona»
 un dels arbres més alts i més bonics
 que es veien per la terra, arbre gegant,
 de tan ample i espessa pampolada
 que cobria del tot a l'elefant,
 al lloro i a la mona, a la vegada.

Més calia a la «casa», un cap, un guia
 que respongués de l'arbre-habitació...
 I en volem de trifulques? Qui seria
 el que pagués la cédula, el senyó?
 Opinava amb justesa l'elefant:

—A dreta llei, jo cree que em toca a mi,
car, àdhuc oblidant que sòc més gran,
sòc, potser, l'estadant més vell d'aquí.

Quan jo el vareig llogar, l'arbre, arribava
a flor de panxa meva...

—Ah! Si és per çò!...

Quan jo vareig vení, amb la mà encalcava
guapament, guapament, el capeiró...

—Així, tu ets el més vell... Fill, ho deploro,
però davant ta prova, res no he dit...
Sóc un animal just... La raó a un moro...
si el moro té raó. Què dius, petit?

El lloro contestà:—Molt vagament,
recordo d'una anyada que, passant,
amb uns grans a la boca, tot corrent,
un me'n va caure a aquest mateix topant.

I d'ell l'arbre ha nascut...

—Mona, jo em done...

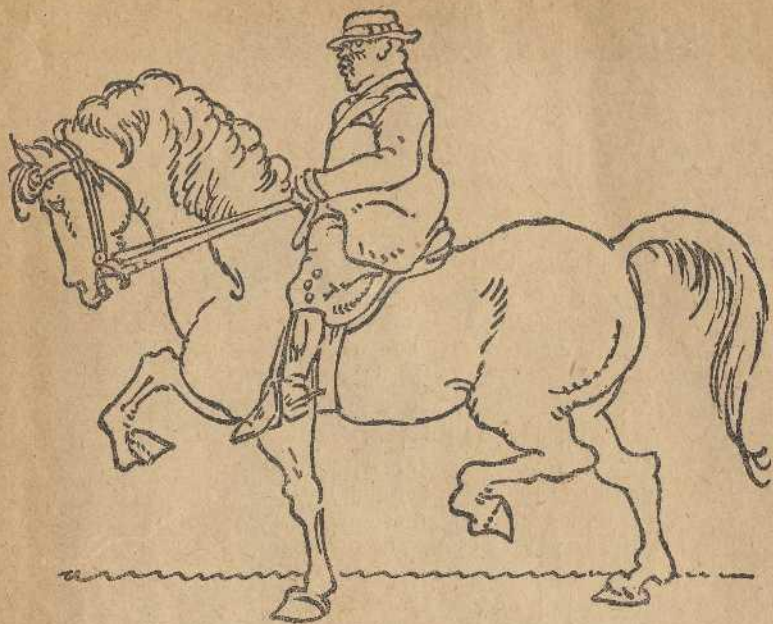
El lloro té raó... Au, lloro, amunt!
I tot lent esqueneta, al peu del tronc,
van pujar mona i lloro al seu damunt.

I el lloro, a dalt de tot, va dictar lleis
aconduint la «casa». I foren grans
els tres amics, emprant-se els seus serveis
i portant-se tots tres com bons germans.

... ..
Amb justícia i raó, tot a la vida
es pot resoldre bé. Comet un tort
l'home gosat que tot sovint oblida
que és humiliant-se com pot fer-se fort.

CLOVIS EIMERIC

LES ENGUNIES DEL «VIZCONDE»

— Ara, ve't aquí que no sé si aquells que m'han vist passar i han dit «qué noble bruto» ho deien per mí o pel cavall.

PODRA GUANYAR-SE UN BON JORNAL

treballant a casa seva mateix amb la cèlebre màquina alemanya per fer mitges i mitjons

WEINHAGEN

GUSTAU WEINHAGEN
Barcelona-Apartat 521

Es necessiten agents que coneguin aquesta classe de màquines

“Autobombo”

HE rebut una lletra d'un dels meus nombrosos admiradors, un senyor que és pare de família menuda i viu rellogat segons s'explica, amb lo qual comprenc que no estigui d'umor per fer escrits festius car sa vida té d'ésser un drama continuat.

No obstant jo crec que hauria d'anar-se i agafar la ploma, o la *Underwood* ja que diu que és mecanògraf i omplir quartel·les si no de xistes, de tragèdia o contes fantàstics ja que estic cert que és persona de gust. Prova d'això n'és, el fet d'agradar-li els meus insuperables, clàssics i filantròpics articles.

Si els meus volguts llegidors em permeten un bocí de diàleg, le diré a aquest conseller espontani que molt agraeixo ses manifestacions i que procuraré complaure'l, i gràcies per les suggestions. Passi-hò-bé.

Aquest incident m'anima a advertir als meus llegidors i admiradors que tot el qui tingui quelcom per dir-me, no s'ho quedi pas al pap sinó que es serveixi enviar-me quatre ratlles. Se m'ha ocrregut ademés una bona pensada: Com jo sóc tan savi que aviat la ciència no em cabrà a la closca i potser se m'esquerdaria, em proposo comunicar-vos-en una part, una part tansols car tota ma saviesa no la pàt-rien. Així doncs, tot aquell qui desitgi saber quelcom que ignora, que m'ho preguntí en termes clars i curts tenint en compte que jo respondré des d'aquestes columnes per rigorós torn, donant però preferència a les qüestions científic-històric-metafísiques i d'aquestes a les que vinguin ben escrites en paper de fil, d'estrüça o ridícol i acompanyant dins el plec un grapadet de tabac, un paperet *caramao* i un misto perquè tinc un germanet que mai em

calla demanant-me cigarrets i així podré dir-li: Ja fumaràs quan seràs gran; ara jo.

Ademés cal tenir en compte de sols escriure en un ara del paper a la vegada. Els caixistes així ho volen i jo no goso posar-me malament amb els caixistes per por de què em fiquin a la caixa.

Sols temo una cosa i és que tenint en compte que la meua popularitat és ja almenys tan gran com la del Noi de Tona tal vegada em veuré ofegat sots el cümül de correspondència que em plourà al damunt, però llavors ja hi sé un remei: Faré pagar les consultes a nap o a tres endòles i posaré un parell de secretaris amb l'Enciclopèdia Espana per despatxar els assumptes corrents reservant-me per mi les qüestions més enlairades tals com Astronomia, Aviació, Ocelleria i Cura de les Testes Calbes.

Salomó es quedarà curt en comparació del davassall de saviesa que s'abocarà en aquestes ratlles. És veritat però, que Salomó ha rebut el títol de savi força injustament, car jo estic segur que no sabia moltes coses que avui sap qualsevol criatura. Hauria estat bo que la Regina de Sabà que li anà a fer resoldre jeroglífics i xarades li hagués preguntat enlloc d'això, la manera de fer que et contestin les senyorettes del telèfon, o quina és la millor marca de màquines d'afaitar o si creia que el fumar escursava la vida! A ben segur, que el savi rei s'hauria quedat, com vulgarment es diu, a la sopa. Després de tot, jo a Salomó sempre l'he considerat un pobre savi car és evident que amb tota sa ciència, no sabia senyar-se ni dir el Parenostre i malgrat haver construït un magnífic temple, no anava mai a missa.

Ja ho diu ell mateix: *Mataiotes mataioteion* (ai! dispenseu! com aquell doctor clàsic, ho deia en grec per millor comprensió) vull dir: Vanitat de vanitats i tot és vanitat!

Això ho he fet expressament perquè sapiguen que també sé grec. Tant és així que fins la pega la tinc grega i sé

- Senyoreta! Senyoreta! No contes-
ta. Són pesades aquestes senyoretetes.
- Desenganyí's senyor, això no anirà bé fins que posin telefonia sense fils.
- No n'hi hauria prou amb que possessin telefonia sense... senyoretetes!
- Adéu, automàtic!

que estic proposat per ésser un dels set savis de Grècia així que hi hagi una vacant.

Amb això, ja ho sabeu, a preguntar toquen! Des de la Quadratura del Circol i el Moviment Continu, fins a l'Influència de la Geofísica en el Conreu dels Napicols, des del Progrés dels Pobles Ultragràngics fins a les Receptes Pràctiques per fer passar els Duros Sevillans i des dels Problemes de l'Ebullició de la Carn d'Olla fins a l'Art de Treure la Rifa, tot ho sol·lucionaré i per a tot tindrè resposta adequada si se'm fa la pregunta d'acord amb les abans esmentades condicions.

Si el carter del barri llegeix aquest article, que es dongui per enterat i comenci a llogar un carretó i dos camalies per portar-me les tones de lletres i missives que haig de rebre.

Lo que m'atreveixo a recomanar als meus admiradors, és que, per molt que m'admirin em facin la merced de jamai no sol·licitar de l'autoritat que em concedeixi alguna creu. Ja en tenim prous en aquesta vida perquè ens en volgüem posar d'altres. Cada any l'Ajuntament ens condecora amb alguna nova creu de l'Impost d'Inquilinat o de l'Arbitri de *Palomillas*. I ademés és ben sabut que

Quan els pobles estaven atrassats els lladres en la creu eren penjats. I avui que tan progrés es troba arreu a molts lladres, els penguin una creu.

I en el cas d'un escriptor és encara la creu menys adequada car ja es sabut que quan no es sap escriure... es posa una creu.

GUILLEM D'OLORÓ

XX

Virolet aquesta setmana publica el bonic conte d'en Eduard Condeminas «Estratègia xinesa» amb dibuixos d'en Cornet.

Brodat «astracan»

Aquesta temporada d'hivern han sortit moltes novetats en labors, però la que ha pres més interès per tot arreu, i principalment per les professores, col·legis i particulars, es el brodat «astracan».

Es interessant perquè es poden brodar vestits, coixins, tapissos, per a taules i pianos; és una labor de gran efecte i està al alcans de petits i de grans.

Consisteix en montar en un tambor c teler la seda que es desitgi brodar i com que aquest brodat és diferent dels altres, s'ha de montar el tambor, posant el cantó del dret de la roba a la part de sota.

Amb un aparell que venen en les cases de labors, es broda per la part del revés de la roba que és la part de sobre del tambor i llavors el brodat surt per sota que són tot de vaguetes com l'astracan.

Aquest aparell que es necessita per aquesta classe de brodat ve a ésser una espècie d'agulla de cosir a màquina que té moviment, i aquest se li dona en un mànec petitet que té a un costat.

Hi ha tota classe d'agulles desmontables a l'aparell, n'hi ha de primes i grosses, segons les llanes o sedes que es desitgi brodar.

ROSA

La utilització de les terenyines

Una important casa industrial alemana ha trobat la manera d'utilitzar les terenyines, mitjansant uns banys químics que donen a llur teixits la consistència necessària per aplicar-los als capells de las senyores o com element decoratiu de coixins, camises de taula, cobrellits, stors, etc., etc.

D'aquesta feta la ruina dels fabricants d'esterinyadors pot tenir-se per segura, car no hi haurà dona de sa casa per neta i acurada que sigui, que gosi destruir una primera materia destinada a tenir un aprecí universal fàcilment trauble en un bon rendiment econòmic.

També preveiem que la veracitat d'aquell refrà que resa que la netedat és mitja vida sofrirà bon troç de resultes del descobriment.

JORDI BUSCA

ninots · i · coloraines

Unes pintures murals d'en Vilàs

Són pintures murals totes les que es fan a les parets; però s'entén particularment amb aquest nom, les pintures de caràcter eminentment artístic com les que els grans artistes solen pintar en temples i palaus i altres monuments importants o en l'interior de les cases senyorials.

En totes les èpoques d'ençà de les més allunyades n'hi ha hagut de pintors muralistes, i com més refinada ha sigut la civilització més han abundat aquest artistes embellidors dels murs dels edificis, car els rics senyors i les corporacions han preferit decorar les estances de llurs cases, les galeries, i fins les façanes amb pintures murals que no pas amb relleus o quadres de cavallet (1).

A Barcelona hi ha alguns pintors que mantes vegades s'hi han dedicat a pintar les parets així com he dit, y llavors aquest artistes prenen el nom de «pintors muralistes», ço és: pintors de murs; i avui parlarem d'un d'aquests en Darius Vilàs, que té en el seu comp-

te, essent encara jove, un bon grapat de metres quadrats de pintures posades per les parets d'iglésies i per les cases particulars. I parlant d'ell per haver en aqueixos darrers dies acabat de pintar el celobert de la bella casa que l'arquitecte Rubió va bastir pel Foment de Pietat Catalana al carrer de Duran i Bas.

En Vilàs ha omplert les quatre parets d'aquell celobert d'escenes de la vida de Jesús pintades al fresc, ço és, damunt l'arrebossat de calç de la paret, moll encara, a l'objecte de què la pintura entri al gruix del arrebosat i no en pugui fugir mai més.

Aquesta pintura al fresc, que és el procediment mural per excel·lència requereix més determinades condicions de previsió i llestesa en l'artista que són interessants el conèixer; però com qu'això s'allarga massa i no em vull estar de dir-vos-les, ho continuarem la setmana entrant.

T. U. B.

(1) Es diu «quadre de cavallet» a tot quadre transportable d'aqueixos que es pengen a les parets.

S'ha posat a la venda la 3.ª edició de
**L'AUCA D'EN LLUQUET PRIM
EL NOI DELS FIDEUS**

Original d'En Junceda

La trobareu a casa nostra i a les principals llibreries i corresponals de Catalunya al preu de 15 cèntims

A un senyor un xic baixet vàran regalar-li un bastó. Com que li venia una miqueta llarc va cridar al mosso i va enviar-lo a càl bastoner amb l'encàrrec de que li escursessin cosa de quatre dits. El mosso, per fer mèrits, va pensar: Això ja ho puc fer jo mateix! Agafà una setra i rac, rac, en un moment va tallar-li el puny. Calculen l'indignació del seu

amo quan va veure l'atzagaïada: Què m'has fet, desgraciat?

— Però, no era de dalt que li venia llarg, senyoret?

FACECIES D'HAVENT SOPAT

El narrador

Un inesgotable contador de facècies, de molta verbola, però poc escaienta, estava en una reunió contant acudits, però tan eixutament, tan sense gràcia, que poc a poc se'n va anar separant l'auditori. Però, res, l'home, engrescat, acudit va i dita ve, no se'n donava compte.

Per fi no restà en el saló més que un senyor de mitja edat, que no semblava enutjat per la toçuderia i desmanegament del contaire.

Aleshores, aquest s'acostà al senyor i començà a abocar històries de tots

colors. El senyor va semblar que escoltava amb cert interès i el narrador s'anava enardint. Quina alegria la seva quan va veure que al cap de mitja hora de contar, el senyor deixava anar ja alguna rialleta, cada cop més sorollosa! Allò era un triomf! Per fi hi havia qui trobava gràcia en les seves contalles! I s'animà, i vingà recordar facècies...

El senyor, era ja tant el que reia, fins quan el contaire no deia cap cosa còmica, que aquest va escamar-se i el va interrogar amb la mirada, més que dient:

— De què li ve tan riure, senyor meu?

I el senyor, comprenent la pregunta, li respongué:

— De que està perdent el temps, fent-me ganyes amb la boca perquè sóc sord com una campana!

El contaire no el va matar... però li va quedar un rau-rau al cor que li va durar qui-sap-lo!

Els eloqüents

El cas és vell, perquè es refereix a en Vallès i Ribot, home de excel·lent oratòria i que assolí el màxim de popularitat, en els temps ja llunyans de la Solidaritat Catalana. Ho contava el mateix Vallès.

Deia que havia anat a un poble on l'havien rebut en triomf, acompanyant-lo fins a la casa on posava.

Un cop allí, la gran gervació no se'n

volia anar si el tribú no eixia al balcó.

En Vallès estava cansat i amb pocs ganes de fer xim xim, reservant-se per l'acte oficial, però la gentada no se'n volia anar.

Aleshores l'amo de la casa, va acostar-se a en Vallès i li va dir amb el to més natural del món:

— Vaja, don Josep, surti a dir-los-li «quatre tonteries» de les que vostè acostuma a dir, i els tindrà contents!

I don Josep, sorti al balcó, va abocar a aquella gent una riuada de paraules boniques i tot va acabar en pau.

En tornar a dins de la casa, encara l'amo anava dient:

— Si ja li deia que amb «quatre tonteries de les de vostè» la gent es quedaria satisfeta!

El lladre

Després de molts esforços, el lladre havia pogut apoderar-se d'una feixuga arca de cabals i arrastrar-la fins al carrer.

Però, esgotat, no podia carregar-se-la al coll. De cop, aparegué un policia.

El lladre, sense perdre la serenitat, se n'anà de dret cap a ell i li digué, amablement:

— Senyor guàrdia: l'amo m'ha en-

carregat que li portí aquesta caixa. Vol donar-me un cop-de-mà per posar-me-la a l'esquena?

I el guàrdia, atent i servicial, no s'ho va fer repetir. I veient marxar al lladre, deia:

— Hi ha amos que no tenen consciència!

Les rebequeries

La Pinoia fa sovint rebequeries, però demana perdó després i es guanya algun confit. Un dia, però, la mare no està de «flis». El mancament ha sigut molt gros.

— Mamà, perdona'm ...

La mare fa el sord.

— Mamà, perdona'm — torna la Pinoia, cridant.

— No hi ha perdó que valgui! — fa la mare, encara indignada.

— Ah, sí? No em perdones? Doncs, au, ves. no et faré enfadar més! Què t'has cregut?

El papagai

Un gran artista català tenia a casa seva un formós papagai, d'uns colors vivissims: un encis d'animal policròmic i decoratiu.

Visità a l'artista, un notable escriptor que vosaltres coneixen bé prou, i aquest arriscà a preguntar:

— Parla?

— Pobre d'ell! — féu l'artista. — Jo el tinc perquè faci bonic, però no perquè fassi mal-de-cap... Ara per ara, no sap una paraula! I ai del que li ensenyi!

I el papagai restà mut per tota la vida.

CLOVIS EIMERIC

Notes de T. S. F.

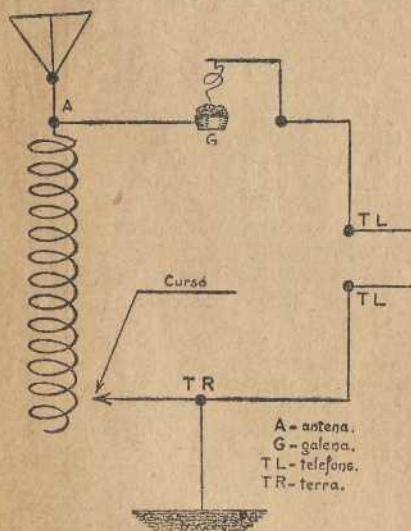
FETA ja la bobina d'acord i montada en son sòcol amb els botons terminals tal com explicàrem la setmana passada, cal procurar-se el detector de cristall. Es la part més important de l'aparell ja que d'ell depèn el seu funcionament. Consisteix en principi, d'un contacte entre dos cossos diferentment conductors de l'electricitat que constitueixin lo que es diu un contacte imperfecte o unilateral, ço és, que sols deixa passar les corrents en una sola direcció. Es logra aquest efecte generalment amb el cristall de galena (sulfur de plom natural o artificial) contra el qual s'apoya lleugerament un fil metàl·lic, de coure, llautó o argent. El cristall està contingut dins una cubeta i subjectat per un caragol o bé incrustat en una al·leació

fusible i el fil de contacte (dit també, *pèl de gat*) és portat per un braç articulat que permet variar-ne la posició i la pressió sobre el cristall per trobarne els punts sensibles que estan diversament repartits damunt sa superfície.

Aquesta forma, la més elemental i senzilla del detector, té forces inconvenients com són principalment, que el joc de ròtula s'affluixi, que el *pèl de gat* es torci o desvii i principalment, que per una petita vibració o cop, es pot perdre el punt sensible devent cercar-lo de nou.

Es per obviar aquests inconvenients, que s'han ideat altres combinacions de contacte detector, entre les quals cal esmentar en especial la que es veu en els gravats que hem publicat anteriorment de l'aparell que descrivim. En aquest detector, no s'hi veu *pèl de gat* ni braç amb mantes articulacions. La galena va inclosa en una petita càpsula al costat esquerre dels gravats, dins la qual hi està soldada amb l'al·leació fusible. La càpsula a l'ensem, va subjectada a l'interior d'una pinça. El contacte, enlloc d'un *pèl de gat* és constituït per un cristall sintètic, d'un color groc transparent el qual va encaixat a la punta d'una vareta metàl·lica que es pot moure endavant i endarrere per medi d'una rosca de pressió i una molla que la manté en son lloc amb la força que convingui. Una bola subjecta en una pinça permet fer a la vareta tota llei de moviments laterals. L'avantage d'aquest nou dispositiu, és, ademés de sa sensibilitat, la seguretat amb què queda fixat el punt sensible en quan es troba ja que afermant la vareta per medi de la rosca, la molla la manté en posició malgrat cops i vibracions. Aquest detector es ven a la casa Suprema.

Escollit i fixat en l'aparell el detec-

tor es pot ja passar a fer les connexions interiors de l'aparell, ço és, reunir entre si les diverses parts per medi de fils conductors.

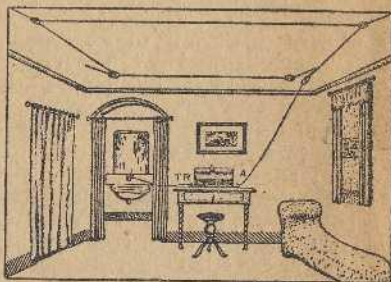
Per això, cal seguir amb tota cura les indicacions de la fig. 1.ª. Al botó terminal d'antena s'hi connecta per dessota la fusta el bocí que hem deixat lliure del fil de la bobina després d'haver-ne tret l'esmalt amb una mica de paper esmeril. Ademés, del mateix botó i també per dessota la fusta en surt un fil que va a unir-se a la pínça que porta la galena. L'altra peça del detector, s'uneix amb un dels botons destinats a subjectar-hi els telèfons. L'altre d'aquests botons es connecta amb la barreta metàl·lica que porta el cursor i d'aquí amb el botó de terra. Per fer aquestes connexions, lo millor és utilitzar fil de coure nú (com el de les línies telefòniques) o coure estanyat com el que usen els electricistes per retenció.

Per tal que els fils no presentin mal aspecte, es fan amb una cina de punxa forta (una llina o un tornavis) uns soles en la cara inferior de la fusta de base de l'aparell fent de camins per on podran anar els fils ben encaixonats i, si cal, tapats amb cera o lacre.

Ara que ja està llest l'aparell manca sols l'instal·lació de l'antena i presa de terra, operació facilíssima però que cal

fer-la amb tota cura per sa gran importància.

Suposant que hom es troba a una distància no major de 5 o 6 kilòmetres

de l'estació emisora de l'Hotel Colomb, amb una antena interior n'hi haurà prou per sa recepció. Més lluny, cal usar antenes exteriors del detall de les quals ens ocuparem més endavant.

L'antena interior cal, abans que tot, que estigui ben aïllada de sostre i parets. Quatre aïsladors papellona de porcel·lana verda o de fibra enmotllada es col·loquen un a cada angle de l'habitació, subjectats per uns cordills que pengen de cada angle i que tindran uns 20 o 30 centímetres de llargada.

Aquests cordills van lligats a una de les obertures dels aïsladors i per l'altra

El rellotge "Election"

Es hora exacta

Amb un rellotge "ELECTION" podeu arribar a lloc puntualment i sense fadigar-vos puix teniu la seguretat absoluta de portar hora exacta.

s'hi passa el fil d'antena que pot ésser coure telefonic, coure estanyat, fil trenat o fil de timbres recobert de cotó i gutta. Tal com es veu en la fig. 2, es comença per subjectar un cap de fil a un dels aïsladors, es passa successivament per tots els altres i es fa baixar fins a l'aparell sens haver-lo reunit al primer cap el qual ha de quedar lliure.

La presa de terra es fa enviant un fil de coure des del botó terra a qual-sevol peça metàl·lica de la casa que vagi a terra com són les tuberies d'aigua, gas o desaiguament, el conductor del parallamps, el neutre de l'electricitat de casa (sistema poc recomanable) i en darrer cas a la barana del balcó o al radiador de la calefacció si bé aquests procediments no són de resultat segur.

En fer el contacte de terra, cal que el metall on es fa la presa sigui ben

rascat de tot rovell, pintura, etc., i el fil de coure lligat ben fort i millor soldat.

La presa de terra millor i més natural es fa soldant el fil de terra a una planxa de coure de dos pams quadrats enterrada en el jardí a un metre de fons entre dues capes de carbó cok o escòria de fornall. També es pot fer baixar dins l'aigua d'un pou, safareig gran, riu o mar.

Ara em cal advertir als que ja hagin construït l'aparell, que si de moment no senten res o senten poc no es desanimin. Cal tenir en compte que per ara l'estació Radio-Barcelona sols està fent proves i per tant l'emissió és imperfecta. Ademés dintre poc s'augmentarà extraordinàriament sa potència.

DOCTOR GALENA

— Els visitants: — Jo solament vull comprar obres dels artistes de nom popular, dels que tenen el nom conegut...

L'artista interrompent: — Aixís confio en que comprarà obres meves, car tinc un nom molt conegut, em dic Soler. Vol cognoms més conegut que aquest.

PÀGINES VISCUEDES

Mai no és massa tard

El vell criat els acompanyava tois cinc a passeig, però només el tercer anava sempre al seu costat. Els altres sempre eren endavant o endarrera, corrent, saltant, indomables...

Mo tenien mare. El pare, un home de negocis, sempre molt enfeinat, no tenia temps per a res. Els fills els veia només que a l'hora de dinar i amb prou feines.

Sort tenia del vell Jaume, el mosso que havia estat del magatzem i que convertí després en criat i acompanyant dels nois perquè ja no servia per a la feina, per massa vell.

En Jaume s'estimava aquells cinc noiets tant i més que si li fossin fills. Sobretot pel tercer tenia una tendre preferència, perquè en Tomàs era el més feble, d'esperit i de cos, i potser també perquè els germans massa sovint li feien mofa de la seva feblesa.

A en Tomàs el vent, si era un xic massa fort, li feia por. Mai no havia volgut baixar l'escala saltant els graons de dos en dos, i a l'istiu quan eren a fora, mai no havien pogut fer-li saltar un marge, sense asseure's primer i deixar-se relliscar.

Tota bestioleta li feia, més que por, una mena de basarda, una repugnància invencible.

Això temptava els altres, el gran sobretot, a fer-li bromes pesades que l'omplenaven de terror.

I no era que fossin dolents o eixuts de cor, no. Era solament l'inconsciència dels pocs anys. Si a ells els haguessin dit que el germanet tercer no era que fos poruc, sinó malalt, deficient i que el seu encongiment mereixia més que mofes, compassió i simpatia, tal vegada no s'haurien produït com feien.

Però en Jaume no hauria tingut paraules per explicar una cosa així. Ell només es donava compte que el tercer era el que més havia de menester del seu afecte perquè era al qui més els altres l'hi regatejaven, i perquè era el més feble, i se l'havia posat a estimar amb tot el seu cor.

En Tomàs li en era agraït i li ho demostrava tant com podia.

Quan els seus germans n'hi feien alguna, ell corria sempre a cercar consol al costat del vell acompanyant.

Refiant-se que en Tomàs no corria tant com ells, els germans li feien qual-

sevol misèria, de per riure, si voleu; ara pecigant-lo i arrencant a córrer; ara prenent-li per sorpresa el caramel que anava a posar-se a la boca i fugint..

En Tomàs hauria esclatat a plorar, però el vell Jaume era allí, abraçant-lo aconhortant-lo amb bones paraules, renyant els germans entremaliats..

I, després li deia, tot misteriós i prometedor:

— No ploris, no, Tomàs, que quan vindrà el dia, ja els veuràs si se'n quedaran de parats.

En Tomàs alçava la seva carona pàl·lida vers el vellet i el seu petit cor martellejava seguit.

No gosava preguntar per aclarir el sentit d'aquelles paraules, però d'haver-les sentides, li quedava una esperança.

Potser seria que ja podria córrer com els demés, i que seria valent com ells i agosarat com ells eren...

Només que de pensar-ho, quina onada de joia l'omplenava el pit i li pujava a la cara.

Perquè la més gran il·lusió d'en Tomàs era aquesta: poder fer com els altres, jugar com ells i ésser ben bé com els seus germans, com en Ricard sobretot, que era el gran, i que es veia que era el que el papà s'estimava més.

Aquesta sensació era de no feia gaire.

El pare, per atrafegat que estigués, s'arribà a donar compte que el noi gran creixia. No tenia més que onze anys i ja feia una planta d'allò més.

En Tomàs, el tercer, tenia també aquest mal que veia el que ningú més no veia? I ell es tingué d'adonar de la mirada que el papà va donar a en Ricard, una mirada de satisfacció i d'orgull de veure'l tan gran. S'adonà que li posava la mà a l'espatlla i que li deia:

— El curs que ve, a l'Institut.

No us cregueu, no, que en Tomàs en sentís enveja de tot això. Ell també en sentia una gran joia de veure el germà gran tan gran; però, només que el papà se l'hagués mirat així una sola vegada!..

Però ja ho veia: Ell no creixia. El germanet que venia darrera d'ell per edat, gairebé ja el passava d'estatura... No era d'extranyar que ningú ni el papà no fessin cap cas d'ell.

Sort que tenia el bon Jaume que se'l mirava i l'acariciava, i sabia dir-li paraules aconfortadores i sobretot l'infondia aquella esperança de no sabia que, quan li deia: «No t'has d'apurar, Tomàs, que vindrà un dia que els deixaràs tots parats».

Un altre en tenia també de consol en Tomàs, i era quan anaven al parc i als germans se'ls ocorria jugar als quatre cantons. Per jugar a pilota, o a rescats, o a lladres i serenos, mai no el demanaven. Ell havia de contemplar-s'ho assegut en un banc al costat del vell criat. Però, quan es posaven a jugar als quatre cantons, en una placeta que semblava feta a la mida amb quatre albes precioses posades on calia, havien de comptar amb ell.

Moltes tardes hi anaven a berenar. Després de berenar començaven a parlar de a que podrien jugar.

En Tomàs, amb l'orella atenta feia veure que no l'interessava el que parlaven! però fins el cor li glatia de vegades.

Si a l'últim s'acordava jugar als quatre cantons, amb quina joia esperava que li anessin a dir per jugar!

— Vols jugar Tomi? — li enviava a dir el gran per qualsevol dels germans.

I ell ni tenia veu per contestar de tanta alegria que experimentava.

Es posava al seu arbre, i, si a mà no ve, potser no se'n movia en tot el joc, però ningú hi prenia tanta part com ell. De ganes se'n moria de deixar l'arbre

i fer una correguda per canviar de lloc amb l'altre més veí, però quan ja estava a punt li venia la por que el del mig, el que parava li prengué el lloc...

— Apa, home! No siguis tan covart! — li eridava el gran, allargant la mà des del seu arbre, per fer-lo canviar.

Ell bé prou volia, però no acabava de decidir-se, tant com hauria volgut complaure el germà i fer com tots!

A l'últim, ja no li deien res; però ell, com si no se n'adonés, o no adonant-se'n realment, es quedava tan resignadet en el seu arbre, seguint amb moviments instintius el joc que feien els demés, les corregudes d'arbre a arbre i totes les incidències del joc.

Moltes vegades, però, no podia acabar el joc que no se n'hagués de deixar amb el cor ferit.

Si el de l'arbre veí tornava a intentar fer canvi de lloc amb ell, sempre havia d'ésser el gran que deia barroerament:

— Deixa'l estar aquest; que no veus que ni gosa moure un peu!

El pobre Tomàs es quedava llavors confós i adolorit i girava els ulls vers el seu vell amic que ja l'esperava per aconhortar-lo amb la seva frase misteriosa i esperançadora de sempre:

— No ploris, no, Tomàs, que ja vindrà un dia que els deixaràs parats.

I el dia va venir! Va ésser el dia del Sant d'en Tomàs. Ningú no se'n recordava que era el seu sant.

Ni el pare, ni els germans. Només el vell Jaume se n'havia recordat; i no en feia poc de temps que hi pensava i que l'esperava aquell Sant Tomàs!

Tan bon punt es varen llevar, ja va córrer el vellet a felicitar al seu estimat:

— Avui, avui els deixaràs parats a tots! — li digné a cau d'orella.

La cara pàl·lida del noi et es cobrí d'una rojor de rosa i els seus ulls es varen il·luminar d'il·lusió.

A l'hora d'esmorzar, quan tots eren al volt de la taula, el vell criat va treure's un estoig de la butxaca.

La mà li tremolava d'emoció. Tots els seus estalvis s'hi havia gastat.

S'atansà vers en Tomàs; obri l'estoig, i traient-ne un rellotge de polsera el mostrà a en Tomàs:

— T'agrada?.. Doncs és per a tu.

En Tomàs se'l mirà com si no ho hagués entès prou bé.

— Per a tu, per a tu — repetí.

I ell mateix li va posar al puny.

El gran es mossegà el llavi. Allò li semblà una injustícia manifesta. El gran no tenia rellotge i el tercer en tindria?..

En Tomàs va sentir que la seva joia es feia fonedissa. Acabava de veure en els ulls del germà gran una mirada d'ira i de gelosia. Un moment hi hagué que els va veure espurnejar com si anés a plorar... Com voler que li fés cap il·lusió aquell rellotge si per causa d'ell el germà gran encara se'l malmirava més que abans.

Aprofitant que el bon Jaume havia sortit, en Tomàs es va treure rapidament el rellotge del puny i atansant-se a en Ricard li ofrenà:

— Té; el vols?

El gran li donà un cop amb la mà i l'hi tirà qui sap a on, anant a tancar-se al seu quarto.

En Tomàs recollí el seu rellotge abonyegat. Se'l posà a l'orella i ja no anava El sotregà una mica per veure si el podia posar en marxa, i senti que les rodes hi ballaven, com dins d'una capsà de llauna.

Tan grossa pena en va sentir, tan dolorosament sorprés en va quedar de que el seu germà acabava de fer, que ni va poder plorar.

Quan va anar al vell Jaume i li mostrà el rellotge i li digué com havia passat el fet, el criat canvià de cara, i un moment l'ira va contraure-li les faccions. Però, dominant-se a temps li va dir:

— Perdonà'l, que jo te'n portaré un altre, Tomaset, Són els estalvis d'un any. L'any que ve tornaràs a tenir un rellotge com aquest.

— L'any que ve, millor serà que el regali a en Ricard — li demanà en Tomàs.

— Et dic que l'any que ve en tindràs un altre.

Però no podé pas complir la promesa. El pobre Tomaset no havia de passar cap altre dia del seu Sant en aquest món.

Tan aviat com hagué complert els set anys, en comptes de reforçar se com el metge havia previst, en Tomàs s'anà decandint. No menjava i no dormia. Els seus llavis anaven devenint més pàl·lids, les seves cames vingué que es negaven a portar-lo, i just quan el maig va arribar, ell se'n volà cap el cel.

**

Quatre nens endolats caminaven a banda i altra del vell criat, silenciosament.

El pobre Jaume anava més encorbàt. En menys d'un any havia envellit de més de deu.

Es varen encaminar cap a la placeta de les albes on per costum anaven a berenar.

Després que ho hagueren fet, un dels petits proposà jugar als quatre cantons. Varen fer a qui amagarien. Es varen col·locar, cadascú en el seu arbre... El d'en Tomaset restà buit.

Ningú no gosava moure's de lloc.

— Que no juguem? — va fer el més petit, mirant-se extranyat els seus germans.

El gran va fer un pas, però no pas per jugar.

De veure-li la cara, tots en quedaren pasmats i commoguts. Mai no l'havien vist tan pàl·lid el germà gran, mai no li havien vist aquell mirar adolorit...

En Ricard mirà l'arbre on sempre es posava el germanet mort, i li semblà que el veia encara, amb aquell somris amb el qual cercava a fer-se agradable, amb aquell afany de jugar i amb aquella recança de no poder fer com els altres!

Ara que no hi era, ara que era mort ara que ja no el veuria mai més se'n donava compte el gran del que havia sofert en Tomaset, de l'afany d'estimar i d'ésser estimat que sentia.

Se n'havia anat d'aquest món així mateix, somrient amb aquell somriure resignat que semblava demanar una engruna d'amor.

Oh, si ara fos allí, amb quin goig l'abrasaria i el besaria i li demanaria perdó! Com se l'estimaria! Però ara ja no hi era a temps.

El gran va fer una passa vers l'arbre. Semblà un moment que duia l'intenció d'abraçar-se a la soca i besar-la, però es deturà al peu mateix de l'arbre, acotà el cap i així quedà llargs moments.

El vell criat s'hi atancà. — Plores, Ricard? — li preguntà veient els seus ulls inondats de llàgrimes.

En Ricard esclatà en plors i agenollant-se al peu de l'arbre exclamà entre plors:

— Perdó, perdó, germà meu!

Tots havien acudit i tots tenien ganes d'agenollar-se.

En Jaume posà la mà damunt de l'espatlla d'en Ricard:

— Quin consol veure que plores per ell! — exclamà.

— Si; però ja és massa tard — pronuncià en Ricard clavant els ulls desolats en terra. — Del que l'he fet sofrir ja no l'en puc rescabalar.

— Mai no és massa tard per obrir el cor als bons sentiments — féu el vell criat.

I alçant els ulls a cel afegí amb un accent d'absoluta certitud:

— Estigues segur, Ricard que ell t'està somrient des del cel.

— Perdó, germà, perdó! — repetí en Ricard pregonament commogut, ara ja ben segur que el germanet l'escoltaria.

— Calieu! — digué el vell criat.

Un rossinyol cantà entre les branques de l'arbre d'en Tomaset.

Entre refilada i refilada es sentia el batre dels cors dels quatre germanets.

El vell, ple de fe, els sentia tots cinc...

Pel·lícula de la setmana

Amb ocasió, segons consta, d'havè aparegut un cas d'hidrofòbia canina, pels voltants de la ciutat, Barcelona i sos suburbis ara han estat declarats zona infecte, per edicte de la nostra autoritat. Conseqüència indeclinable de disposició semblant, són les varies providències que s'acaben de dictar prohibint eixir amb gossos que no vagin ben fermats, i ordenant que tota bèstia sigui cabra, ruc o gat

que presenti mossegades amb senyals de dent de ca, urgentment sigui sotmesa a un tractament indicat. No cal dir ço que ens complauen ordenances tan cabals adreßades a l'objecte d'evitar a la ciutat una epidèmia de ràbia que en els moments actuals vindria a ser per nosaltres com ploure sobre mullat, car no fa poc temps ni gaire que n'estem d'enrabiats!

Nvic

XX

BIBLIOTECA "GENTIL"

Cardenal Casañas, 4. - BARCELONA

CADA PRIMER DE

MES UNA NOVEL·LA

AVUI dia 31 d'octubre es posa a la venda la bellíssima novel·la

UNA FLOR VORA EL CAMI

per Josep M.ª Folch i Torres.

Títols dels capítols: Els promesos. — El canviat. — La primera lletra. — La noia de les oques. — La casa de les nogueres. — Va ésser una tardaa — Ja ho saben o Gaunós. — L'anell. — S'ha perdut un "gentleman" per les muntanyes. La visita inesperada. — La flor de la muntanya. — La llàgrima indiscreta.

Ramblejant

En Pere Puig i en Pau Plana,
 sortiren a donà un tomb
 Rambla avall per entrenar-se
 a alpinistes ascensions
 car ja sabeu que la Rambla
 ara va bé per això
 així com abans servia
 per fer goma i pendre el sol.
 En Pere Puig caminava
 molt depressa, i a remole
 el seu amic el seguia
 bufant i ple de suor.
 Per fi cansat de tan córrer
 digué en Pau al trotador:
 — Noi, Pere, vas molt depressa
 i em fas agafar calor.
 En Pere mirant-lo amb llàstima
 li diu: — Estàs ben fresc noi,
 si anar així t'amoïna!
 tens de sapiguer que jo
 quan vaig sol, encara camino
 molt més depressa que això.
 — Caram! exclama en Pau Plana,
 fas bé de dir-ho, jo et toc!
 Ja em guardaré jo en ma vida
 d'anar amb tu quan vas sol!

P. E. P.

— Ahir vàreig anar al llit a les 2,
 com sempre després de dos hores d'
 haver sopat.

— I tant tard sopes?

— Aquestes festes de Totsants sí,
 perquè faig el Tenorio i no sopem
 fins l'acte sisé

T. S. F. Diputació, 230 C. N. E.

L'assortit més complert i econòmic de peces soltes i accessoris

Auriculars, cases i alta veu "BRUNÉT"

Peces americanes "KÉLLOGG"

PATUFISTES: DEMANEU CATALEG GRATIS

TARJA

ANGEL MAS I NOU

Feu amb aquestes lletres degudament combinades, els noms de dos pobles de la nostra Catalunya.

JOSEP GUARDIOLA

LOGOGRAF NUMERIC

- 1234 Nom de fruita
 121 » » peix
 43 Utensili per pescar
 1 Consonant

JOAN PASTELLÉ

COPA NUMERICA

1 2 2 9 1 2	Els atletes hi passen
3 2 1 9 8 2	Nom de dona
1 2 3 4 2 8	Nom d'homes
1 2 3 4 5 6	Nom d'home
1 2 3 7 2	Nom de dona
6 6 2 4	Extensió d'aigua
3 2 1	Conjunt de flors
6 2	Nota musical
8 9	Negació
7 6 6 5	En el mar
6 6 7 1 9 8 5 3	Arbre fruïter
1 2 3 4 5 6 7 8 9	Nom d'home

J. FICA ARGALET

Sol·lucions a l'insertat en el número anterior

A la tarja: *Jesús que torna*Al jeroglífic: *Un secret entre dos*

ESPECTACLES PER A INFANTS

TEATRE CATALA ROMEA

Diada de TOTSSANTS

Disapte dia de TOTSSANTS

A dos quarts de quatre, per última vegada

UNA VEGADA ERA UN PASTOR...

A dos quarts de sis, última en aquesta secció

CAMINA QUE CAMINARAS

Diumenge dia 2, a dos quarts de quatre

CAMINA QUE CAMINARAS

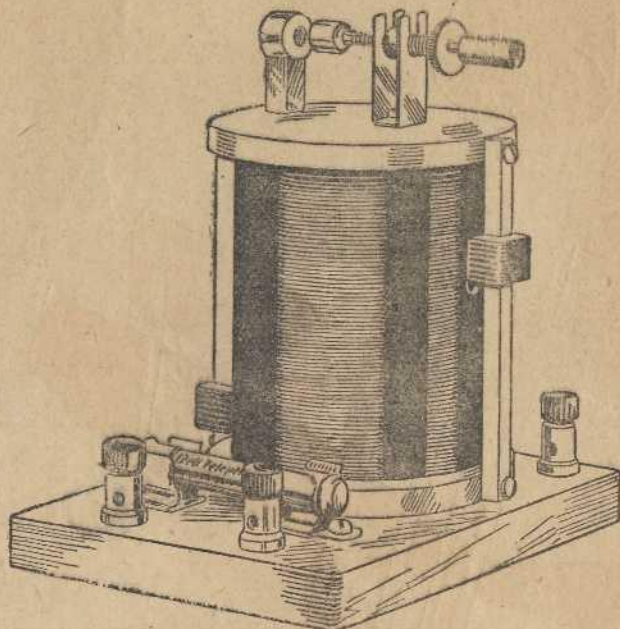
Dilluns dia 3, festivitat dels fidels difunts, a dos quarts de cinc

CAMINA QUE CAMINARAS

Dijous dia 6, a les 5

CAMINA QUE CAMINARAS

RADIOTELEFONIA DE LA CASA SUPREMA

EL FAMOS APARELL DE GALENA N.º R 500

B E L L

de fabricació perfecta i amb modulació agradable i clara. Rep els concerts musicals de l'estació Radió-Barcelona, amb antena interior que amb pocs minuts tothom pot instal·lar-se-la. Sols caldrà veure la forma com la té instal·lada a l'interior la casa Suprema, carrer de Pelai, 56.

Si desitgen oir les meravelloses sonoritats musical amb l'aparell receptor de Galena Bell, visiten qualsevol de les cases següents:

Casa Suprema, Pelai, 56; Llores, Codina i Roig, Trafalgar, 3; Beristain i C.º Fernando, 1; Josep Clavell, Canuda 45 i 47; Perez i Sabat, Fontanella, 18 BARCELONA.

Recordeu bé la marca BELL que's de la casa qu'ha muntat l'emissora del Hotel Colom.

